

FINNISH A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
FINNOIS A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
FINÉS A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Monday 14 May 2007 (morning)
Lundi 14 mai 2007 (matin)
Lunes 14 de mayo de 2007 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Kirjoita kommentti jommastakummasta tekstistä.

1. (a)

Saimme kumpikin uuden kynän, sisareni ja minä. Äiti tuli ne kädessään lastenhuoneeseen ja sanoi: – Tässä on teille uudet kynät.

5 Siniraitaisen kynän hän ojensi sisarelleni, minä taas sain punaraitaisen. Muissa suhteissa ne olivat keskenään täysin samankaltaisia, valmiiksi terotettuja lyijykyniä, joiden toisessa päässä oli kumi.

Sisareni pani oman kynänsä pöydälle kynäkoteloon. Minä en hennonut erota omastani. Kirjoitin sillä nimeni. Sen jälki oli tumma ja terävä. Kun sisareni oli lähtenyt huoneesta, otin toisenkin kynän käteeni. Katsoin niitä ja minusta näytti, että niissä oli muutakin eroa kuin väri. Ihan vastikään niissä oli tapahtunut muutos, josta tahdoin ottaa selkoa.

10 Katsoin omaa kynääni, punaraitaista, ja näin, että se oli minun. Katsoin siniraitaista kynää ja näin, että se oli sisaren. Niihin oli painettu muille näkymättömät, mutta minulle havaittavat leimat. Oli ikään kuin minulla olisi ollut päässä toiset silmät tavallisten silmien takana, kun katsoin kyniä. Minusta näytti jopa siltä kuin ilmatilat näiden kahden kynän ympärillä olisivat olleet keskenään erilaiset. Toisen kynän ympärillä oli sisareni ilmaa, toisen minun omaani. Minun katseessani, 15 kun se kohdistui noihin esineisiin, oli tieto, joka muutti ne: että tuo on minun ja tuo taas siskon. Ne olivat merkittviä kyniä. Tuo tieto juuri valui kynien päälle kuin värjäävä neste ja merkitsi ne peruuttamattomasti.

Maailman kaikkien uusien esineiden joukosta, suuresta odotuksesta, jossa ne eivät olleet kenenkään omia, nuo kaksi oli tuotu luoksemme eivätkä ne enää koskaan voisi palata samaan 20 koskemattomuuden tilaan. Meidän sormemme olivat tarttuneet niihin ja niiden jäljet olivat kuin poltinmerkkejä. Me käytimme niitä. Ne kuluivat. Ja niihin jäi hitunen omaa henkeämme.

Luulen, että aivan pian kadotin uuden kynäni. Tai sitten se vain sekoittui lukuisten muiden kynien joukkoon huoneessamme. Unohdin kynän ja sen, millä lailla olin sitä katsonut. Mutta kun jouduin uusien ihmisten lähelle, minä tunsin, että minuunkin tartuttiin vain kun he 25 katsoivat minuun tai puhuivat minulle sanan, pari. Ei niin, että minusta olisi tullut kenenkään oma niin kuin kynästä oli tullut minun omani. Mutta minä muutuin, se, joka minuun katsoi, jätti minuun oman tuoksunsa ja levottomuutensa. Ja minäkin tartuin toisiin, tartuin katsein, sanoin ja sormin ja käytin heitä. Annoin heille nimiä. Tein heistä kuvia. Kulutin heitä...

30 Niin tekivät kaikki ja niin oli tehtävä. Siinä juuri oli tarkoitus niin kuin kynällä oli tarkoitus piirtää merkkejä. Mutta kaikessa salaisuudessa taistelin ja rimpuilin ravistellen itseäni kuin koira, jotta pääsisin taas alkutilaani. Jotta pääsisin takaisin nimien ja kuvien taakse suvannon hiljaisuuteen, jota pidin omanani, mutta joka ei ollut kenenkään.

Alku Leena Krohnin esseestä *Näkeminen*, kokoelmasta *Rapina ja muita papereita* (1989)

1. (b)

Kehtolaulu tuulessa taivaalla kuulkaa

Puhuvat rajoista
rajattoman taivaan alla,
puhuvat idästä ja lännestä,
tuulen idästä lännen
5 lännestä idän löytäessä.

Puhuvat sodasta, vihasta,
mutta kehtolaulu
tuulessa taivaalla kuulkaa.

10 Uinu lapsi, lauloi se
suulla mustan naisen.
Uinu, vartu, lauloi kuin
vaimo kiinalaisen.
Kasva rauhan valtiaaksi,
15 lännen naisen suulla,
lauloi tuuli lauluaan
ihmiskunnan kuulla.

Puhuvat rajoista
rajattoman taivaan alla,
puhuvat vihasta, sodasta,
20 mutta kehtolaulu
tuulessa taivaalla kuulkaa.

Arvo Turtiainen, kokoelmasta *Minä rakastan* (1955)
